

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Α'.
ΑΡΙΘ. 6.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1868,

Τιμή ἑτησία, λ. 50
» ἑκαστ. φύλ. » 5

ΠΕΡΙ ΟΡΚΟΥ.

Πόσον λυποῦμαι ὁσάκις ἀκούω παιδίον ὀρκιζόμενον ! Ποῖος σὲ ἐπλασε, τέκνον μου ! Ποῖος σοῦ διατηρεῖ τὴν ζωὴν ; Ποῖος σοὶ ἔδωκε τὴν γλῶσσαν ; Ποῖος σοὶ ἔδωκε τὴν δύναμιν τοῦ ὁμιλεῖν ; Ποῖος σὲ ἐνδύει καὶ σὲ τρέφει ; Ποῖος ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ διὰ νὰ ᾔῃ φίλος καὶ Σωτὴρ σου ; Ποῖος ἀνοίγει τὸν οὐρανόν ; Εἰς τίνος γῆν κατοικεῖς ; Τίνος εἶναι τὸ στερέωμα τὸ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σου ; καὶ τίνος εἶναι ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος σὲ φωτίζει ; Ἡ ἀπόκρισίς σου βεβαίως εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας θὰ εἴναι, Ὁ Θεός. Δὲν εἶναι λοιπὸν παντοδύναμος καὶ πανάγαθος ; Δὲν πρέπει νὰ ἀγαπᾷ, νὰ εὐχαριστῇ καὶ νὰ ὑπακούῃς Αὐτόν ; Καὶ ὅμως τὸ πράττει ὅποιος ὀρκίζεται, ὅποιος λαμβάνει τὸ Ἅγιον τοῦ Θεοῦ ὄνομα ἐπὶ ματαίῳ καὶ προφέρει αὐτὸ μὲ γλῶσσαν ματαίαν καὶ ἀσεβῇ ; Ὁ Θεὸς προσεῖδε ὅτι ἤθελον ὑπάρξει ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔκαμνον ἔργους καὶ θὰ ἐλάμβανον τὸ ὄνομά του ἐπὶ ματαίῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἔκαμε νόμους ἀπαγορευόντας τοὺς ἔργους. Ἰδοὺ εἰς

«Μὴ λάβῃς τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ, διότι δὲν θέλει ἀθωώσει ὁ Κύριος τὸν λαμβάνοντα ἐπὶ ματαίῳ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ.» Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ Θεὸς θεωρεῖ ὡς ἔνοχον πάντα ἄνθρωπον λαμβάνοντα τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐπὶ ματαίῳ.

Φυλάττεσθε λοιπὸν, μικροὶ μου φίλοι, ἀπὸ τοὺς ἔργους.

ΤΙ ΚΑΚΟΝ ΣΑΣ ΕΚΑΜΕΝ ;

Ὁ περίφημος Πολύκαρπος ἐπίσκοπος Σμύρνης καὶ μαθητὴς τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου ὑπέμεινε μαρτυρικὸν θάνατον εἰς τὰ 167 Μ. Χ. Ἱστορεῖται δὲ περὶ αὐτοῦ

ὅτι ὅταν ἀνέφθῃ ἡ πυρὰ, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ τὸν κατακαύσῃ, οἱ ἐχθροὶ καὶ διώκται τοῦ προσεπάθουν νὰ πείσουν τὸν εὐσεβῆ καὶ ἐνάρετον τοῦτον χριστιανὸν νὰ βλασφημήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς ὅμως ἀπήντησεν εἰς αὐτοὺς ὡς ἐξῆς, «Ὁ γδοήκοντα ἐξ ἔτη δουλεύω Αὐτὸν καὶ κανὲν κακὸν δὲν μοὶ ἔκαμε, διατί λοιπὸν νὰ βλασφημήσω τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως καὶ Σωτῆρός μου ;»

Ταῦτα εἰπὼν ἀνέβη ἐπὶ τῆς πυρᾶς προτιμήσας νὰ ὑποφέρῃ τὸν διὰ πυρὸς θάνατον μᾶλλον παρά νὰ εἴπῃ κακὸν διὰ τὸν Σωτῆρά του.

Καὶ ὅμως χιλιάδες παιδιῶν ἀκούονται πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας λαμβάνοντα τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ ματαίῳ καὶ βλασφημοῦντα καὶ ὀβριζόντα ἐκείνον ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον τὰ ἔπλασε καὶ τὰ διατηρεῖ ζῶντα καὶ ὑγιᾶ καὶ τὰ περιποιεῖται πολυτρόπως, ἀλλὰ καὶ ἀπέθανε διὰ τὰς ἁμαρτίας των !

Ἐλπίζω ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων» δὲν θὰ πέσει εἰς τοιαύτην ἁμαρτίαν ἐναντίον τοῦ καλοῦ ἐκείνου φίλου καὶ μεγίστου εὐεργέτου του.

ΔΥΟ ΜΑΡΤΥΡΕΣ.

«Διατί δὲν ἐπῆρες ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα μῆλα ; — εἶπέ ποτε παιδίον τι πρὸς τὸν σύντροφόν του, — «Πόσον ἀνόητος ἐστάθης ! κανεὶς δὲν σὲ ἔδλεπεν.»

«Ἐχεις λάθος, φίλε μου, — ἀπεκρίθη τὸ ἄλλο, — ἂν δὲν ἦτο ἐκεῖ κανεὶς ἄλλος νὰ μὲ ἴδῃ, ἐγὼ ὅμως ἤμουν παρὼν καὶ δὲν θέλω νὰ βλέπω τὸν ἑαυτόν μου πράττοντα κακὰς πράξεις.»

Ἐκτὸς ἐμοῦ ὅμως ἦτο καὶ ἄλλος, ὁ Θεός. Καὶ τῷ ὄντι ὁ ἑαυτὸς μας καὶ ὁ Θεὸς εἶναι δύο ἀληθεῖς μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι εἶναι παρόντες καὶ εἰς αὐτὰς τὰς μυστι-